

אני והקבוצה

על שלי ושליך

מטרת הפעילות:

לבחון עם הילדים מהי גניבה באמצעות מספר אירועים מחיי היומיום.

אביזרים:

כרטיסי אירועים.

מהלך הפעילות:

1. קבוצת האם תחולק לתת קבוצות, כל קבוצה תקבל אירוע לדיון.
2. כל קבוצה תציג את האירוע שלה, תעלה את מגוון האפשרויות הקיימות ותציע דרך להתמודדות עם הבעיה.
3. חשוב לדבר עם החניכים ולהגיע למסקנה כי:

- ☺ יש איסור מוחלט לגנוב!
- ☺ אין הבדל בין גניבה לסחיבה!
- ☺ איכות החיים שלנו בכלל ובפנימייה בפרט מותנית גם בהתנהגותנו.
החשש מפני גניבות בקבוצה פוגע באיכות החיים!
- ☺ מהי האחריות שלנו כילדים לבער נגע זה?

חשוב שהילדים ירגישו שקיימת התייחסות לבעיה, ושהיא מטרידה אף אותנו כאנשי חינוך ותפקידנו לסייע לילדים לנסות ולהתמודד עם בעיה זו.

- אפשר לשלב בתוך הפעילות, לפני המסקנה, רעיון נחמד:
להכין מגילה לפי הדוגמא המצורפת –
לדעתי גניבה היא...
לדעתי סחיבה היא...
את המגילה יש להעביר בין החניכים וכל חניך יכתוב בה את דעתו.
בסוף אפשר גם לדון על כמה מהדברים הרשומים במגילה.

מְשַׁעֲמֵם לִי...

גִּידֵי וְרוֹנֵן הֵבִיאוּ מֵהַבַּיִת מְשַׁחֲקִים אֶלְקֻטְרוֹנִים.
הֵם סִכְמוּ בִּינֵיהֶם שְׁכָל אֶחָד מֵהֶם יִכַּל לְהַשְׁתַּמֵּשׁ
בְּמְשַׁחֲקִים שֶׁל הַשָּׁנִי כְּשֶׁמִתְחַשֵּׁק לוֹ.
יוֹם אֶחָד חָלָה גִּידֵי. הוּא שָׁכַב בַּמָּטָה מְשַׁעֲמֵם.
לְפִתְעַ נִזְכַּר שְׁרוֹנֵן הֵבִיא אֹתוֹ כְּשֶׁחֲזַר מֵהַבַּיִת מְשַׁחֲקִים
אֶלְקֻטְרוֹנֵי חֵדֶשׁ. הוּא פָתַח אֶת הָאָרוֹן שֶׁל רוֹנֵן וְלָקַח
אֶת הַמְשַׁחֲקִים וְהַשְׁעֵמוֹם חִישׁ קֵל עֵבֵר.

כִּיצַד לְדַעְתֶּךָ הִיָּה עַל גִּידֵי לְנַהֵג?

הַשְּׂמֵלָה שֶׁל רוֹתֵי

בְּאַחַת הַשַּׁבָּתוֹת הַחֲלִיטָה נוֹרִית לְהַשְׂאֵר בְּחֻדְרָה
מְשׁוּם שֶׁנִּמְאַסּוּ עָלֶיהָ כָּל בְּגָדֵי הַשַּׁבָּת שְׁלָה.
מָה הַבְּעָיָה? שְׂאֵלָה אֶת נוֹרִית חֲבֵרְתָה טָלִי. הָאָרוֹן
שֶׁל רוֹתֵי מָלֵא שְׂמָלוֹת! הַשַּׁבָּת הִיא מִמִּילָא לֹא כָּאֵן!
קָחִי מִמֶּנָּה אֶת הַשְּׂמֵלָה הָאֲדָמָה, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
תְּחַזִּירִי לְאָרוֹן שְׁלָה...

כִּיצַד לְדַעְתֶּךָ נִהְיָה נוֹרִית?

האולר

יוסי ודודי שחקו בגלות בְּחָצֵר.

גלה אחת התגלגלה לה הרחק. יוסי רדף אחריה ופתאום גלה משהו מבריק לידה. - "אולר!" -

הוא צעק בשמחה - "מצאתי אולר עם שלשה להבים!"
דודי הסתכל בסקרנות באולר ואמר: "באמת יפה,
אבל... הוא לא שלך!"

- "עזב שטיות, - ענה יוסי - "אתה סתם מקנא! ככה
זה, אם מצאתי משהו אז הוא שלי!!!"

עץ השסק

דניאל, תסתכל! העץ של נחמה מלא בשסק! בוא
נקטף קצת!
אורי לא חפה לתשובה, קפץ מעל הגדר והתחיל
לקטף.

אורי, אסור! תפסיק לקטף! צעק לו דניאל. אורי
המשיך לקטף בלי לשים לב לדברי חברו.
"תפסיק לדבר שטיות!, ענה לו אורי בלגלוג.
"יש לה כל כך הרבה שסק, אז מה אם גם לנו יהיו
קצת?"

פיצד לדעתך היה יוסי צריך לנהג?

פיצד לדעתך עליהם לנהג?

משחק בגלות

מוטי ישב על הרצפה וספר את הגלות שלו.
"תשעים ושבע, תשעים ושמונה ו... זהו. אין יותר.
חסרות לי רק שתים כדי להשלים למאה".
מוטי החזיק בשקית הגלות וניסה למצא בכיסו
אולי מסתתרות שם עוד שתי גלות, רק שתים.. לפתע
מצא פתרון.
"שי הוא מלך הגלות של הכתה. יש לו יותר מ-450
גלות!
כלם יודעים! אני יכול לקחת ממנו שתים, הרי זה
ממש כלום כמעט!
ובכלל, כמה שוות שתי גלות? אולי חמש אגורות..."
מוטי נגש לארון של שי, פתח את קפסת הגלות
הענקית והוציא מתוכה רק שתי גלות, זה הכל...

כיצד היה על מוטי לנהג?

חבילת הלורדים

טלי קבלה מתנת יום הולדת חבילת לורדים מאמא
שלה.
היא הביאה אותם לפתח והראתה לחברות. כלם
התפעלו מהם. כשחזרה לפנימיה וישבה להכין
שעורים, רצתה טלי לקשט את המחברת אך אבוי!
הלורדים נעלמו ואינם!
טלי כמעט פרצה בבכי, עד שלפתע ראתה על
השולחן שליידה חבילת לורדים הדומה קצת לשלה.
אלה היו הלורדים של אסתי.
"אני מצטערת" אמרה לעצמה. אין לי בררה. את
שלי לקחו, אז גם אני מכרחה לקחת. ובכלל, מה
תגיד אמא כשתראה שהמתנה אבדה? טלי לקחה
במהירות את הלורדים, הכניסה לילקוט והמשיכה
לכתב כאלו לא קרה דבר.
כיצד היית נוהגת את?

איפה השמפו?

ביום שני בערב לאחר כבוי אורות, שכבו דני ויוסי במטותיהם ופּטפּטו. לפתע קפץ יוסי מהמטה ואמר: "אוי! שכחתי את השמפו במקלחת! רק היום קניתי אותו, אני רץ להביא!"

הוא חזר מהמקלחת כשכלו אדם מכעס: "תראה, גמרו לי את השמפו! רק היום התחלתי את השפופרת! באיזו זכות השתמשו בלי לבקש רשות? אי אפשר להשאיר פה כלום! גם אני אעשה זאת בפעם אחרת! גם אני אשתמש בשמפו של אחרים..."

כיצד היה על יוסי לנהג?

שרשרת הזהב

ליונית יש שרשרת זהב יפה שקבלה במתנה מהוריה כשבאה לפנימיה. היא גאה במתנה זו מאד כי הוריה אינם אמידים כלל, ובדרך כלל לא קונים לה הרבה מתנות.

היא עונדת אותה יום ולילה, ומסירה אותה רק ביום שבו יש שיעור התעמלות.

אותו בקר הניחה אותה במגרה. רותי, חברתה לחדר, עברה ליד חדר המגורים וראתה דרך החלון את שרה, חברתן המשתפת לחדר, מטמינה משהו בין חפציה. לא היה איש בסביבה ושרה לא הבחינה ברותי המציצה.

בערב כשחזרו לחדר, חפשה יונית את השרשרת כדי לענדה בחזרה ולא מצאה אותה במגרה. רותי חוששת שידה של שרה היה בדבר.

כיצד עליה לנהג לדעתך?

קבֵּלְתִּי עֵדָף

מִנַּחֵם חֲזַר מֵהַמַּכְלֵת עִם אֲרִטִיק בְּיַד וְקַפֵּץ מִשְׁמָחָה:
"תֵּרְאוּ אֵיזָה פְּרִיר הַמוֹכֵר הוּא הַחֲזִיר לִי עֵדָף יוֹתֵר
מִמָּה שְׁמַגִּיעַ לִי..."

"אֲזַ לָמָּה אַתָּה לֹא הוֹלֵךְ לְהַחֲזִיר לוֹ" - שָׁאַל אוֹתוֹ רוּעִי.
"לְהַחֲזִיר לוֹ? מָה פֶּתְאוּם? הַמוֹכֵר הַתְּבַלְבֵּל אֲזַ זֹאת
בְּעֵינַי שְׁלוֹ..."

"אָבֵל זֶה כְּמוֹ גִּנְבָה" - הִמְשִׁיךְ רוּעִי - "אַתָּה לוֹקַח מִשְׁהוּ
שְׁלֵא שֵׁיךְ לָךְ..."

"אוֹלֵי תַפְסִיק כָּבֵר" - עָנָה לוֹ מִנַּחֵם - "אֲנִי לֹא לִקְחָתִי
שׁוּם דָּבָר שְׁלֵא שֵׁיךְ לִי. הַמוֹכֵר נָתַן לִי..."
כֵּן עָנָה וְהִמְשִׁיךְ לְלַקֵּק אֶת הָאֲרִטִיק בְּהִנָּאָה...

כִּיצַד הָיָה עָלָיו לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

חֲבִילַת הַשְּׁלוֹה

צִיפִי וְרוֹנִית הִלְכוּ בְּהַפְסָקַת עֶשֶׂר לְקִנּוֹת שׁוֹקוֹ,
לְחֻמְנֵיָהּ וְחֲבִילַת שְׁלוֹה.

עִם בְּדִיקַת הַחֲשֻׁבוֹן בְּחֶצֶר בֵּית הַסֵּפֶר גְּלוּ
צִיפִי וְרוֹנִית שֶׁהַמוֹכֵר לֹא לָקַח בְּחֲשֻׁבוֹן אֶת חֲבִילַת
הַשְּׁלוֹה.

כִּיצַד הָיָה עָלֶיהָ לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

הַרְצֵל וְדָנִי

הַרְצֵל וְדָנִי חֲבֵרִים טוֹבִים וְגָרִים יַחַד בְּאוֹתוֹ הַחֹדֶר כְּבָר
שְׁנֵתִים וַחֲצִי.

בְּתִקּוּפָה הָאֲחֵרוֹנָה מִבִּקֵּשׁ דָּנִי מֵהַרְצֵל שְׂיִלּוֹה לּוֹ כֶּסֶף
וַחֲפָצִים וְאִף פָּעַם לֹא מִחֲזִיר.

יוֹם אֶחָד בִּקֵּשׁ אֶת נַעֲלֵי הַהֲתַעַמְלוֹת שֶׁל הַרְצֵל וְלֹא
הִחֲזִיר אוֹתָן. בְּשָׁבוֹעַ לְאַחַר מִכֵּן בִּקֵּשׁ דָּנִי מִחֲבֵרוֹ
שְׂיִלּוֹה לּוֹ כֶּסֶף לְקִנּוֹת וּפְלִים וּשְׂתִיָּה קָרָה בְּקִיּוֹסָק.
גַּם אֶת הַהֲלוֹאָה לֹא הִחֲזִיר.

אַחַר כֵּן לָקַח דָּנִי אֶת הַיִּלְקוּט הַחֹדֶשׁ שֶׁקִּבַּל הַרְצֵל
בַּחֲפָשָׁה הָאֲחֵרוֹנָה, בְּטַעֲנָה שֶׁהִתִּיק שְׁלוֹ קְרוּעַ וּלְהַרְצֵל
יֵשׁ בְּלֹאוֹ הֵכִי שֶׁלְּשָׁה תִּיקִים.

כֵּן בְּלֵי סוּף, כְּמַעַט לֹא עוֹבֵר שָׁבוֹעַ בְּלֵי שְׁדָנִי יִקַּח
מִשְׁהוֹ עִם אוֹ בְּלֵי רְשׁוֹת וְהוּא לֹא מִחֲזִיר.

כִּיצַד עָלִיו לְנִהוּג?

הַעֲדָף

"תִּדְעֵי לָךְ שׁוֹשְׁנָה, שְׁזָה פְּשׁוּט מִגְעִיל מֵה שְׁעֵשִׁית...
אִם הֶחְזִירוּ לָךְ בַּמַּכְלָת יוֹתֵר עֲדָף מִמָּה שְׁמַגִּיעַ לָךְ -
אֶת צְרִיכָה לְהַחְזִיר!"
"מֵה פֶתְאוּם?!" - הִשִּׁיבָה שׁוֹשְׁנָה - "מֵה אֲנִי אֲשַׁמָּה
שֶׁהֵם הִתְבַּלְבְּלוּ וְהֶחְזִירוּ לִי יוֹתֵר? זֹה הַבְּעִיָּה שְׁלָהֶם!"
הִתְעַרְבָה נֹצָה בְּשִׂיחָה וְאָמְרָה: "הִיא שְׁלָמָה, אִזּוֹהִי
לֹא הַבְּעִיָּה שְׁלָה. מֵה הִיא פְּרִירִית לְלַכֵּת לְהַחְזִיר?"
"אֲבָל אֶת גְּנֹבֶת אֶת הַכֶּסֶף שְׁלָהֶם!" - לֹא וְתָרָה צְפוּרָה.
"אֲנִי גְּנֹבֶתִי?!" - הִתְפָּרְצָה שׁוֹשְׁנָה - אֶת לֹא מִתְבַּיֶּשֶׁת
לְהַגִּיד לִי שְׁאֲנִי גְּנֹבֶת?.. מֵה, סָחַבְתִּי לָהֶם מִמִּתְקִים
מִהַמַּכְלָת? תִּתְבַּיֶּשִׁי לָךְ! וְאֵל תִּדְבְּרִי אֶתִּי יוֹתֵר בְּכָל־...
צְדִיקָה אַחַת! גְּנֹבֶת הִיא מִיִּשְׁהִי שְׁלוֹקַחַת מִשְׁהוּ וְלֹא
מִשְׁלֵמַת... וְחוּץ מִזֶּה, גַּם נְסִים מִהַמַּכְלָת גּוֹנֵב מִהֵילָדִים
וְלוֹקַח יוֹתֵר כֶּסֶף מִמָּה שְׁצָרִיךְ - לָכֵן מִתָּר גַּם לֹא
לְהַחְזִיר..."

כִּיצַד הֵיִתָּה צְרִיכָה לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

הַשְׁמָפוּ נִגְמָר

"דִּי, נִשְׁבֵּר לִי מִהַפְּנִימִיָּה הַזֹּה - כָּל דְּבָר לּוֹקַחִים
פֹּה!" - צָעְקָה צִיפִי מִתּוֹךְ הַמַּקְלָחַת - "בְּמָה אֲנִי
אֶחָפֵף אֶת הַשְּׁעָר? הַשְּׁעָר שְׁלִי רָטֹב וְהַשְּׁאִירוּ לִי אֶת
הַשְּׁפוֹפֶרֶת רִיקָה, מֵה אֲעֲשֶׂה עִכְשָׁו?"
"אֶת לֹא רְצִית לָתֵת לִי אֶתְמוּל!" - צָעְקָה לְעֵבֶרָה
נוֹרִית - "עִכְשָׁו אֲנִי לֹא אֶתֵּן לָךְ... מַגִּיעַ לָךְ שְׁלֵקָחוּ
לָךְ, בַּפֶּעַם הַבָּאָה אֵל תִּהְיִי קִמְצָנִית!"
"מֵה זֶה קָשׁוּר?" - הִתְעַרְבָה בְּשִׂיחָה מְרִים - בְּגִלְלֵה זֶה
צָרִיךְ לְקַחַת לָהּ בְּלִי רְשׁוּת?"
"כֵּן!" - עֲנָתָה רוֹנִית - "פֶּעַם נּוֹתְנִים וּפֶעַם לּוֹקַחִים,
כָּכָה זֶה בַּפְּנִימִיָּה - בְּדִיוֹק כָּמוֹ בְּמִשְׁפָּחָה..."
"אֲבָל זֶה שְׁלִי!" - צָעְקָה צִיפִי - "אֶת מְבִינָה? זֶה שִׁיךְ
לִי! אֲנִי אֵף פֶּעַם לֹא לּוֹקַחַת בְּלִי רְשׁוּת, פְּשׁוּט
נִמְאָס לִי מִכֵּן..."
כִּיצַד לְדַעְתָּךְ עָלֶיךָ לְנַהֵג?

כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ

בְּאַחַד מֵיָמֵי הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל הֵלְכוּ חַיִּים וְיוֹסִי לַיָּם
וְהִתְיַשְׁבוּ עַל כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ הַמְצָעִים לְהִשְׁכָּרָה.
מִשְׁכִּיר הַכְּסָאוֹת לֹא הִבְחִין בָּהֶם.

כִּיצַד עָלִיָּהֶם לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ

בְּאַחַד מֵיָמֵי הַחֹפֶשׁ הַגָּדוֹל הֵלְכוּ רוֹנִית וּמִיכָל
לְחוֹף הַיָּם.
כְּשֶׁהִגִּיעוּ לְחוֹף הִתְיַשְׁבוּ עַל כְּסָאוֹת הַנּוֹחַ
הַמְצָעִים לְהִשְׁכָּרָה. מִשְׁכִּיר הַכְּסָאוֹת לֹא הִבְחִין
בָּהֶם.

כִּיצַד עָלִיָּהֶם לְנַהֵג לְדַעְתָּךְ?

החלצה שלי

- "אני לא מאמינה!" - צעקה רותי כשפתחה את דלת הארון שלה ביום ראשון בבקר - שוב מישהי לקחה את החלצה שלי ולבשה אותה בלי רשותי בשבת! פשוט נמאס לי..."

רותי פרצה בבכי מר והמדריכה לא הצליחה להרגיע אותה.

- "מה את עושה מזה ענין כל כך גדול?! מה את מתבכיינת כל כך...אפשר לחשב, בסך הכל לבשו לך את החלצה, - פנתה לעברה רוחמה - אנחנו גרות ביחד, נכון? כמו משפחה. אז מתר לנו להשתמש אחת בדברי השניה! ... גם את יכולה לקחת ולהשתמש..."

- "בלי רשות?" - שאלה רותי את רוחמה.

- "כן! בטח! בסך הכל אפשר לחשב מה קרה... מה יש? גנבו לך את החלצה??? אף אחת לא תהיה חברה שלך אם תהיי כזאת קמצנית..."

כיצד על רותי לנהג?

בגדי שבת

"אוף, נמאס לי!" - צעק חיים לעבר יוסי - "כל שבת אין לי מה ללבש... נמאס לי כבר מכל הבגדים המגעילים שיש לי, אני לא סובל את הבגדים שמקבלים פה בפנימיה... כל שבת אותו הדבר: מכנסים וחלצה לבנה... תן לי את אפדת הקטיפה שלך..."

"אבל השארתי אותה בבית" - ענה יוסי - "אין לי מה לתת לך"

"אז אני לא יורד השבת, לא לתפלה ולא לחדר אוכל, שהמדריך יעשה מה שהוא רוצה..."

"אתה יודע מה" - הציע יוסי - "נסים נסע הביתה והשאיר את הבגדים בארון. קח ממנו את האפדה ובמוצאי שבת תחזיר לו לתוך הארון, מה יש? אתה לא תבזבז לו את הבגד..."

כיצד עליו לנהג לדעתך?